

COMPLICITY AT THE EDGE OF EXTINCTION

Aleš Čermák

Though many lamps are lit throughout the house, Those with no eyes to see remain in darkness.

Instead of thinking of each discipline as a mode of knowledge, we might think of each as offering the difference between a mystery novel and a science fiction.

— Anna Tsing

But science fiction is the realism of our time. The sense that we are all now stuck in a science-fiction novel that we're writing together—that's another sign of the emerging structure of feeling.

— Kim Stanley Robinson

Space is not Outside, but inside the organism (just as on the other side, the Outside is already inside).

— Mark Fisher

Life = an immaterial substrate distributed in the social sphere. On March 12, 2020, a global pandemic was declared.

Gaurav Thakur: *Only drugstores and grocery stores are open, but the vegetable market was crowded and the grocery stores were full of customers after the announcement of the 21-day lockdown. People are afraid of food shortages and shopkeepers are raising prices. Out of fear, people pay more without a second thought. Since the 22nd of March, the air quality has changed dramatically because of reduced traffic. Petrol pumps are running, but very few people go there.*

Our time is an age of disorder in humanity. How can we live on a damaged Earth in the middle of the sixth mass extinction?

Extremophilic bacteria are those that not only survive but also thrive in physically and geochemically extreme conditions that would otherwise be detrimental to most life on the Earth. These microbes colonize almost every millimeter of the Earth under conditions of extreme radiation, temperature, pressure and the lack of oxygen. The philosopher Eugene Thacker describes

these microbes as ideal objects which enable us to listen actively to the very idea of life. These microbes are atypical not only because they live without light, but because their life without light distinguishes them from existing epistemological qualifications, which establish human ability to identify and understand what life is. Ignoring the very ability to precisely define what a life is and what it is not is the key problem in the project of the decentralization of man (from thinking). These microbes reside deep inside the Earth, they depend on it just as we depend on the Earth itself.

Pryiashi Gupta: *I was at Kalindi Kunj for the festival, we have to go down to the Yamuna River. There was a lot of foam floating in the water. People said that the foam is from chemicals in the river whenever water is released from the dam.*

The Earth is neither nature nor a deity. The Earth is a new form of political power that needs to be explored over and over again. Man does not mean people, but a special type of existence created from the idea of the Enlightenment and put into operation by industrialization and state regulations, as well as other things. We could say that this man has made a mess in today's world. The present world is therefore a product of this type of existence. Neither nature nor the gods will bring unity or peace, but the people of the Earth can become the earthly craftsmen of peace.

However, the big problem is with the so-called fix-it people, that is the people who say they have a plan. These people are in fact failing and yet we are forced to face their destructive decisions every day. They take as a matter of faith their secular story of technological correction, that is in the (technological) perfection that is yet to come. These people stand behind many scandals and represent the forces of extermination in their most dangerous form.

[Techno-optimism is much worse than techno-pessimism.]

Imagine an integrated system of interconnected computer users. Or the frantic fleeing of immigrants across borders, or the transfer of capital investments to various off-shore locations.

These world flows are not only interconnected, they also switch channels and re-map geography. Let's imagine the necropolitical border progressing from the Greek coast towards our front door. Lesbos is now next door. The boundaries swirl around us, pushing us closer to our own bodies. Imagine earthworms searching for nutrient-rich soil. Meadows, forests in which they can survive. They will only survive if they encounter the proper conditions.

The Earth is a spatial phenomenon, an autopoietic sphere that has created its own stabilities and instabilities. There is no difference between healing ourselves or healing the Earth. The healing of our bodies and minds is and should be linked to the healing of the Earth. There are many medications, but most of them only temporarily relieve the pain. The Earth is in danger and all of its species are exposed. Imagine eating a piece of bread. If we eat the bread with an awareness of what we are doing, we will also be aware of the Earth, the clouds, the rain, the people, in that piece of bread. Bread cannot exist on its own. Imagine what it would be like to find yourself in a completely quiet forest in which no sounds can be heard. Would it be a dead forest, a forest museum or a forest of the living dead? Either way, we find ourselves on the border between life and death.

Bhupendra Kumar: *This evening, there was a dust storm on my way home. It irritated my throat and eyes.*

Pryianshi Gupta: *Today, a man with a smoke machine came to repel mosquitoes and other insects. It works, but the smoke makes it hard to breathe.*

Sumashu Rao: *The situation is becoming unmanageable. The wind is carrying in a massive blanket of smog. Reports say that the rapid increase in pollution is because farmers are burning field stubble in the neighbouring states. I saw children coughing and the number of patients in hospitals is going up, too.*

A change of imagination is also part of a new kind of relations. If we take something really seriously, it means that at that moment we become able to design new possible worlds and inhabit them with new kinds of practices and skills. This opens up opportu-

nities to think and work in a different way. Stating things in new ways help us to re-imagine our present and its problems. These problems open up opportunities for collaboration and further research.

2

[Pollution Diaries] is something like a way to track things, a platform for monitoring subtle shifts in everyday life, writing common stories that are ingrained into each of us, even if they originate in one particular place. They enable us to touch entities that often do not have a human form, but human activity strengthens their undeniable qualities and significantly accelerates them.

[Pollution Diaries] is just one field of activity and it shows us what is yet to come. We can enter it at any time. It is always open. Moving in this area, however, is not as easy as it may seem at first glance. As a visitor, one is expected to remain in place in all situations; with those who are close to us, with those who are far away, but also with those who appear to be our enemies. This means that such a visit can readjust our ability to perceive and react. It is interesting and laborious, but also very risky.

We should not give up our problems, neither now nor at any other time. We should not block problems in the hope of a safer and more orderly world. On the contrary, our task is to cause problems. To induce strong reactions to devastating events. Only this can extend the time allotted to us. Only this will teach us to be truly present. We do not need anything to help us forget. Our ethical imperative should be to allow nonhuman life to procreate, without humanity, on its way to other worlds aside from the Earth. It may happen that something that we might consider as life may return to the Earth's surface without us there to witness it. Monsters in the best sense of the word.

[Life as an untested and empty principle]

On April 8, 2020, around 10:30 p.m. Shweta Kapoor, a first-year student at the University of New Delhi, is having dinner with her family. The muffled sound of a mobile phone is heard from the next room. Shweta looks at her mother - her mother nods in agreement. Shweta wipes her hands and leaves. He sits down in the corner of the room and picks up the phone. A photo of the night street is fading out just as she looks at the display. The room darkens again. Shweta unlocks the phone to look at the photo once more, it illuminates her face. She is smiling. Below the photo is a short text message from her friend: [...] *People are now going outside, saying „Let's get some fresh air.“*

Though many lamps are lit throughout the house, Those with no eyes to see remain in darkness.

Instead of thinking of each discipline as a mode of knowledge, we might think of each as offering the difference between a mystery novel and a science fiction.

— Anna Tsing

But science fiction is the realism of our time. The sense that we are all now stuck in a science-fiction novel that we're writing together — that's another sign of the emerging structure of feeling.

— Kim Stanley Robinson

Space is not Outside, but inside the organism (just as on the other side, the Outside is already inside).

— Mark Fisher

**Život = nehmotný substrát
distribovaný v sociální oblasti.
12. března 2020 byla vyhlášena
celosvětová pandemie.**

Gaurav Thakur: *Otevřené jsou jen lékárny a obchody s potravinami, ale po ohlášení jedenadvacetidenního zákazu vycházení byl trh se zeleninou plný zákazníků a obchody s potravinami byly nacpané. Lidé se bojí nedostatku jídla a majitelé obchodů zvyšují ceny. Všichni platí bez rozmyšlení víc, protože mají strach. Po 22. březnu se kvalita vzduchu díky omezení dopravy strašně zlepšila. Benzinové pumpy jsou v provozu, ale lidé tam moc nejezdí.*

**Naše doba je věkem lidské poruchy.
Jak obývat poškozenou Zemi?**

Extremofilní bakterie jsou ty bakterie, které nejen že přežívají, ale i prosperují ve fyzicky a geochemicky extrémních podmínkách, které by jinak škodily většině života na Zemi. Tyto mikroby kolonizují téměř každý milimetr Země v podmínkách extrémního záření, teploty, tlaku nebo nedostatku kyslíku. Filozof Eugene Thacker tyto mikroby popisuje jako ideální objekty, prostřed-

nictvím kterých je možné naslouchat samotné představě života. Tyto mikroby jsou neobvyklé proto, že žijí bez světla, ale především proto, že je jejich život bez světla odlišuje od stávajících epistemologických kvalifikací, které zakládají schopnost lidí identifikovat, co je život a porozumět tomu. Ignorování samotné schopnosti přesně definovat, co je živé a co není, je klíčovým problémem v projektu decentralizace člověka (od myšlení). Tyto mikroby sídlí hluboko uvnitř Země, jsou na ní závislé, podobně jako my jsme závislí na Zemi.

Pryiashi Gupta: *Byla jsem v Kalindi Kunj kvůli svátku, kdy musíme jít k řece Jamuně. Na vodě plavala spousta pěny. Lidí říkali, že taková pěna z chemikálií je v řece vždycky, když se vypouští voda z přehrady.*

Země není příroda ani božstvo. Země je nová forma politické moci, kterou je nutné stále dokola prozkoumávat. Člověk neznamená lidé, ale zvláštní druh bytí stvořený myšlenkou osvícenství a uvedený do provozu modernizací a státní regulací a dalšími věcmi. O tomto člověku by se dalo říct, že udělal nepořádek v současném světě. Současný svět je tedy produktem tohoto druhu. Příroda ani bohové nepřinesou jednotu a mír, ale lidé Země mohou být pozemskými řemeslníky míru.

Velký problém ale představují takzvaní fix-it people, tedy lidé, kteří říkají, že mají plán. Tito lidé skutečně selhávají a jejich destruktivním rozhodnutím jsme nuceni čelit každý den. Věří totiž svému posvátnému světskému příběhu o technologické nápravě, tedy v (technologickou) dokonalost, která musí ještě přijít. Tito lidé stojí za mnohými skandály a představují tu nejnebezpečnější z vyhlazovacích sil.

[Technooptimismus je o mnoho horší než technopesimismus]

Představme si integrovaný systém propojující uživatele počítačů nebo zběsilý úprk přistěhovalců přes hranice. Nebo kapitálové investice přesouvající se do různých offshore lokalit. Tyto světové toky nejsou jen vzájemným propojením, jsou také změnou kanálů a přemapováním geografie.

Představme si, jak se posouvá nekropolitická hranice od pobřeží Řecka směrem ke dveřím našeho domova. Lesbos nyní začíná u našich dveří. Hranice se stáčí kolem nás a tlačí nás blíž k vlastním tělům.

Představme si žízaly, jak hledají půdu bohatou na živiny. Louky, lesy, v nichž jsou schopny přežít. Přežijí pouze tehdy, pokud se setkají s určitými podmínkami.

Země je prostorovým jevem, autopoetickou sférou, která vytvořila své vlastní stability i nestability.

Není rozdílu mezi tím, jestli léčíme sami sebe nebo léčíme Zemi. Léčení našich těl a myslí je a mělo by být propojeno s léčením Země. Existuje mnoho léků, ale většina z nich uleví trápení pouze dočasně. Země se nachází v nebezpečí a stejnému nebezpečí jsou vystaveny i všechny druhy, jež na ní žijí.

Představme si, jak jíme kousek chleba. Pokud chléb jíme s vědomím toho, co děláme, uvidíme v onom kousku chleba i Zemi, mraky, déšť, lidi... Chléb by sám o sobě existovat nemohl.

Představme si, jaké by to bylo, ocitnout se ve zcela tichém lese, ve kterém nejsou slyšet žádné zvuky. Byl by to mrtvý les, les muzeum nebo les oživlých mrtvol. Tak či tak bychom se nacházeli na hranici mezi životem a smrtí.

Bhupendra Kumar: *Když jsem šel dneska večer domů, byla prašná bouře. Škrábalo mě v krku a pálily mě oči.*

Pryianshi Gupta: *Dneska přijel pán s kouřostrojem proti komárům a dalšímu hmyzu. Funguje to, ale v tom kouři se špatně dýchá.*

Sumashu Rao: *Situace už není pod kontrolou. Vítr přináší hustý smog. Ve zprávách říkají, že znečištění šlo tak rychle nahoru, protože farmáři v okolních státech vypalují strniště. Děti pokašlávají a počet pacientů v nemocnicích roste.*

Součástí nového druhu vztahů je také změna představivosti. Bereme-li něco opravdu vážně, znamená to, že je nám v té chvíli umožněno navrhovat nové možné světy a obývat je různými druhy praktik a dovedností. Tím se otevírají možnosti myslet a pra-

covat jinak. Jiná slovní spojení nám pomáhají znovu si představit naši současnost a její problémy. Tyto problémy otevírají možnosti spolupráce a dalšího zkoumání.

2

[Pollution Diaries] je něco jako metoda stopování, platforma pro sledování jemných posunů v každodennosti, společné psaní příběhů, které jsou vetkané do každého z nás, i když vznikají na jednom konkrétním místě. Dovolují nám dotknout se entit, které mnohdy nemají lidskou podobu, ale lidská činnost jejich nesporné kvality posiluje a výrazně je urychluje. **[Pollution Diaries]** je pouze jedno pole a to nám ukazuje, co teprve přijde. Můžeme do něj kdykoli vstoupit. Je vždy otevřené. Pohyb v této oblasti ale není tak snadný, jak se může na první pohled zdát. Od vaší návštěvy se očekává, že na místě setrváte ve všech situacích, s těmi, jež nám jsou blízcí, ale i s těmi, kteří nám jsou vzdálení, ale také s těmi, kteří se zdají být našimi nepřáteli. To znamená, že taková návštěva může přeladit vaši schopnost vnímat a reagovat. To je zajímavé, pracné, ale také velmi riskantní.

Neměli bychom se vzdávat svých problémů, ani během naší epochy, ani kdykoli jindy. Neměli bychom blokovat problémy v naději na bezpečnější a uspořádanější svět. Naším úkolem je naopak potíže vyvolávat. Vyvolávat silné reakce na jakékoli ničivé události. Jen to nám může prodloužit čas, který je nám vyměřen. Jen to nás naučí být skutečně přítomní. Nepotřebujeme nic, co by nám muselo pomáhat, abychom zapomněli. Naším etickým imperativem by měla být možnost dát nehumánnímu životu prostor, aby komponoval bez lidstva, zatímco je na cestě k jiným světům, než je Země. Může se totiž stát, že něco, co bychom mohli považovat za život, se vrátí na zemský povrch, aniž bychom toho museli být svědky. Monstra v nejlepším slova smyslu.

[Život jako nevyzkoušený a prázdný princip]

8. dubna roku 2020 kolem 10.30 odpoledního času. Shweta Kapoor, studentka prvního ročníku na univerzitě v New Delhi, právě večerí se svojí rodinou. Z vedlejší místnosti se ozývá tlumený zvuk mobilního telefonu. Shweta se podívá na matku – matka souhlasně kývne hlavou. Shweta si utírá ruce a odchází. Sedne si v rohu místnosti a bere do ruky telefon. Na displeji telefonu mezitím bledne fotografie noční ulice. V místnosti je opět tma. Shweta znovu odemyká telefon, aby se podívala na fotografii, ta jí osvětluje obličej. Je vidět, že se usmívá. Pod fotografií je krátká SMS zpráva od jejich přítele: [...] *Lidi teď chodí ven a říkají: „Pojďme se nadýchat čerstvého vzduchu.“*